

Sygnatura akt I Ns 409/16

POSTANOWIENIE

Dnia, 6 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Puławach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Gajewska

Protokolant: Starszy Sekretarz Sądowy Ewa Winształ

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2016 roku w Puławach na rozprawie

sprawy z wniosku K. K. (1)

z udziałem Spółki dla Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej we wsiach W. i Z., Gminy W., Powiatu (...), M. K. (1), J. M., C. K., A. K. (1), W. Ł. (1), E. O., M. K. (2), I. K., U. K., B. C. (1), I. P., H. B., E. M. i E. S. (1)

o stwierdzenie zasiedzenia

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. stwierdzić, że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;
3. przejąć na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną opłatę od wniosku.

Sygnatura akt I Ns 409/16

UZASADNIENIE

W dniu 21 lipca 2016 roku wnioskodawca K. K. (1) wniósł o stwierdzenie, że z dniem 1 kwietnia 1977 roku nabył przez zasiedzenie własność nieruchomości gruntowej położonej we wsi W. o łącznej powierzchni 1,5217 ha, oznaczonej jako działki gruntów o numerze 345 o powierzchni 0,2108 ha, numerze (...) o powierzchni 0,6567 ha, numerze 1290 o powierzchni 0,6542 ha.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca wskazał, że jest nieprzerwanie od 1 kwietnia 1977 roku jest samoistnym posiadaczem nieruchomości gruntowych wskazanych we wniosku. W okresie od 1 kwietnia 1957 roku do 31 marca 1977 roku samoistnymi posiadaczami w/w nieruchomości byli nieprzerwanie rodzice wnioskodawcy (A. K. (2) i E. K. (1)), którzy przekazali wnioskodawcy w/w nieruchomości po uzyskaniu przez niego pełnoletności. Działkę nr (...) w 1957 roku rodzice wnioskodawcy zakupili od Wspólnoty Gruntowej wsi W. ale nie sporządzono aktu notarialnego sprzedaży działki. W latach 1957-1958 rodzice wnioskodawcy pobudowali na tej działce budynek mieszkalny i budynki gospodarcze. Rodzice wnioskodawcy zmarli – A. K. (2) w 2005 roku, zaś E. K. (1) w 2008 roku.

Wnioskodawca podniósł, że spełnia wszystkie przesłanki, które zgodnie z przepisami prawnymi umożliwiają mu zasiedzenie nieruchomości gruntowej stanowiącej działki ewidencyjne nr (...) i posiada je do dnia dzisiejszego, użytkując je, korzystając z nich i traktując jak swoją własność.

Powyższe stanowisko wnioskodawca reprezentował w toku całego postępowania.

A. S. reprezentujący Spółkę dla Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej we wsiach W. i Z. oponował co do wniosku i wniósł o jego oddalenie i stanowisko takie reprezentował w toku całego postępowania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na wniosek (k. 59) podniósł, że w zbiorze dokumentów Starostwa Powiatowego w P. z roku 1967 pod pozycją 586 działka nr (...) figuruje wpis: „własność Wspólnoty Gruntowej W.” z adnotacją „użytkownik A. K. (2)”. Podniósł, że prawdą jest, że małżonkowie A. K. (2) i E. K. (1) w latach 1957-1958 pobudowali budynek mieszkalny i budynek gospodarczy, jednakże w roku 1967 sprzedali na rzecz cegielni budynek mieszkalny, zaś budynek gospodarczy – stodołę przenieśli na swoją nową działkę, którą zabudowali domem mieszkalnym. Na tę okoliczność została sporządzona umowa. Od roku 1967 użytkownikiem domu i działki nr (...) do 1993 roku (koniec działalności cegielni) była cegielnia.

Działkę (...) użytkowali rodzice wnioskodawcy, ale nie było to posiadanie samoistne, tylko zależne. W latach 1957-1977 rodzice wnioskodawcy nie posiadali działki nr (...). K. K. (1) zaś, rozpoczął posiadanie działek nr (...) w 1993 roku na mocy zawartej ze Wspólnotą w dniu 28 marca 1993 roku umowy. Nie jest prawdą, że wnioskodawca przejął od rodziców gospodarstwo rolne, gdyż przekazali je oni na rzecz Skarbu Państwa za rentę. Działkę nr 345, nr 1289 i 1290 umową dzierżawy z dnia 7 lipca 2013 roku wydzierżawił od Wspólnoty syn wnioskodawcy – K. K. (3).

Sąd Rejonowy w Puławach ustalił co następuje:

Działka objęta żądaniem wniosku oznaczona w ewidencji gruntów numerem 345 o powierzchni 0,2108 ha, położona jest w W.. Zabudowana jest budynkiem mieszkalnym (dowód: wypis z rejestru gruntów). Dla opisanej działki nie wydano aktu własności ziemi w trybie ustawy uwłaszczeniowej z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (dowód: zaświadczenie Starosty (...)). Właścicielem przedmiotowej nieruchomości jest Wspólnota Gruntowa W. W. (dowód: wypis z rejestru gruntów, k.39). Dla nieruchomości tej nie jest prowadzona Księga Wieczysta ani nie ma dla niej urządzonego Zbioru Dokumentów (dowód: pismo Sądu Rejonowego w Puławach V Wydziału Ksiąg Wieczystych).

W 1957 roku w dniu 1 kwietnia budowę domu mieszkalnego na tej nieruchomości rozpoczął ojciec wnioskodawcy A. K. (2) (zwany W.). Na działce postawiona została również stodoła. Działkę tą przekazano małżonkom A. i E. K. (2) na cele mieszkaniowe od Wspólnoty Gruntowej wsi W.. Małżonkowi K. nie mieli gdzie mieszkać, mieli dzieci, nie byli zamożni. Działka na której dotychczas mieszkali została przeznaczona budowę zlewni mleka. Z uwagi na położenie nieruchomości, podmokły grunt i zalewanie zabudowań A. K. (2) postanowił wybudować się w innym miejscu, na zakupionej przez siebie działce nr (...) położonej w W.. Na działkę tą przeniósł stodołę. Z działki nr (...) A. K. (2) z rodziną wyprowadził się po około dziesięciu latach. W 1967-1968 roku A. K. (2) sprzedał wybudowany dom na działce (...) cegielni – (...). W zamian za to otrzymał od cegielni 20.000 sztuk cegieł. Od tego momentu A. K. (2), ani żadne z jego dzieci nie posiadało w/w działki. Działka przylegała do działek dzierżawionych przez cegielnię, dom był wykorzystywany jako szatnia dla robotników, po działce odbywała się przejazd do urządzeń cegielnianych. Cegielnia funkcjonowała do początku lat 90 XX wieku. Następnie dom popadł w ruinę, działka porośla krzakami i chaszczami. Sąsiedzi nieruchomości – O. reperowali okna z uwagi na to, że bali się, iż ich wnuk, który na tej działce lubił się bawić zrobi sobie krzywdę. W domku po K. czasami zbierali się mieszkańcy W. by spożywać alkohol. Cegielnia płaciła czynsz dzierżawny Wspólnocie wsi za dzierżawę tej działki. W obiorze społecznym nieruchomości działka nr (...) należy do „ogółu” tj. Wspólnoty W. (zeznania świadków – W. K., W. Ł., Z. R., M. S., B. C., R. C., M. M., W. P.). 7 lipca 2013 roku K. K. (3) – syn wnioskodawcy zawarł umowę dzierżawy tej działki (k. 61).

Działka objęta żądaniem wniosku oznaczona w ewidencji gruntów numerem (...) o powierzchni 0,6567 ha, położona jest w W.. Dla opisanej działki nie wydano aktu własności ziemi w trybie ustawy uwłaszczeniowej z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (dowód: zaświadczenie Starosty (...)). Właścicielem przedmiotowej nieruchomości stanowiącej grunty orne jest Wspólnota Gruntowa W. W. (dowód: wypis z rejestru gruntów, k. 39). Dla nieruchomości tej nie jest prowadzona Księga Wieczysta ani nie ma dla niej urządzonego Zbioru Dokumentów (dowód: pismo Sądu Rejonowego w Puławach V Wydziału Ksiąg Wieczystych).

Działka objęta żądaniem wniosku oznaczona w ewidencji gruntów numerem 1290 o powierzchni 0,6542 ha, położona jest w W.. Dla opisanej działki nie wydano aktu własności ziemi w trybie ustawy uwłaszczeniowej z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (dowód: zaświadczenie Starosty (...)). Właścicielem przedmiotowej nieruchomości stanowiącej grunty orne jest Wspólnota Gruntowa W. W. (dowód: wypis z rejestru gruntów, k. 39). Dla nieruchomości tej nie jest prowadzona Księga Wieczysta ani nie ma dla niej urządzonego Zbioru Dokumentów (dowód: pismo Sądu Rejonowego w Puławach V Wydziału Ksiąg Wieczystych).

Działkę nr (...) użytkował J. K. – dziadek wnioskodawcy, a następnie jego syn A. K. (2), który ją uprawiał do początku lat 90-tych XX wieku.

Działka nr (...) użytkowana była do początku lat 90-tych XX wieku przez W. K. (2) z mężem i ich następców.

A. K. (2) i jego żona 20 sierpnia 1985 roku przekazali gospodarstwo rolne na rzecz Skarbu Państwa – z wyłączeniem działki nr (...) (protokół k. 224). W dniu 19 czerwca 1986 roku darowali 1/2 części w tej nieruchomości swojemu synowi K. K. (1) (k. 342 umowa przeniesienia własności). W dniu 19 sierpnia 2003 roku A. K. (2) i jego żona oraz K. K. (1) dokonali zniesienia współwłasności powyższej działki (k. 344 – umowa o zniesienie współwłasności).

K. K. (1) wszedł w posiadanie działek nr (...) w początku lat 90-tych XX wieku. W dniu 28 marca 1993 roku zawarł z Wspólnotą W. mowę dzierżawy na powyższe działki (k. 63).

Działki objęte żądaniem wniosku powszechnie uważane są za „działki wspólnotowe”. Żadna z „działek wspólnotowych” nie jest traktowana jako własność osoby z niej korzystającej.

A. K. (2), ani tym bardziej K. K. (1) nie byli uznawani za właścicieli działek numer (...) (dowód: zeznania świadków).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy: wypis i wyrys z rejestru gruntów (k. 39, 41, 42); umowy dzierżawy z 7 lipca 2013 roku (k. 61, 62); umowa dzierżawy z 28 marca 1993 roku i potwierdzenie opłaty (k. 63, k. 64); zeznania wnioskodawcy K. K. (1) (k. 66v-68, k. 336v-338), uczestniczki E. O. (k. 68v-69v, k. 338v-339), uczestniczki H. B. (k. 338), uczestnika A. K. (1) (k. 338), uczestnika W. Ł. (1) (k. 338v), uczestniczki E. S. (2) (k. 339), uczestnika J. M. (k. 339v), A. S. (k. 339v) i G. L. (k. 340); zeznań świadków: W. K. (3) (k. 169v, k. 239v), W. Ł. (3) (k. 169v-170, k. 216), Z. R. (2) (k. 170, k. 216v-217v), M. S. (2) (k. 170-170v, k. 217v-218), B. C. (3) (k. 193), D. J. (k. 194), W. W. (k. 194v-195), J. B. (k. 218), R. C. (2) (k. 218v-219), M. M. (2) (k. 219), T. K. (k. 220), W. P. (2) (k. 237v-239); rejestru gruntów z 1967 roku (k. 211-213); protokół przekazania gospodarstwa przez A. K. (3) i E. K. (1) z dnia 20 sierpnia 1985 roku (k. 224), umowy dzierżawy (k. 333 – koperta), umowa przeniesienia własności z dnia 19 czerwca 1986 roku (k. 342) i umowa zniesienia współwłasności z dnia 19 sierpnia 2003 roku (k. 344).

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez świadków, za wyjątkiem W. W.. Jest ona teściową wnioskodawcy, zaś Sądowi z urzędu wiadomo, że z wniosku W. W. w tut. Sądzie toczyła się sprawa o zasiedzenie działek sąsiednich do działek (...). W. W. była zainteresowana pozytywnym zakończeniem postępowania dla wnioskodawcy. Zarówno zeznania wnioskodawcy, jaki W. W. są przyjętą przez K. K. (1) wersja zdarzeń na potrzeby niniejszego postępowania. W tym zakresie, za wyjątkiem zeznań które posłużyły do ustalenia stanu faktycznego w sprawie, Sąd omówił wiarygodności zeznaniom wnioskodawcy. W szczególności, w ocenie Sądu wnioskodawca nie udowodnił, by objął w posiadanie przedmiotowe działki w dniu 1 kwietnia 1977 roku (jak we wniosku). W toku składanych zeznań przyjął, że otrzymał je od ojca i objął w posiadanie w dniu pełnoletniości tj. 28 listopada 1976 roku. Twierdzenia te, biorąc pod uwagę zezna wielu świadków i uczestników postępowania nie potwierdziły się. Wnioskodawca objął bowiem w posiadanie nieruchomości nr (...) i 1290 w początku lat 90-tych, zaś działkę nr (...) około 2013 roku, przy czym prace porządkowe, które zmierzały do rozpoczęcia budowy rozpoczął jego syn K.. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, by przed latami 90-tymi XX w. K. K. (1) pracował na działkach ornych. Po tym czasie –działki wydzierżawiał.

Zeznania A. S. działającego w imieniu zarządu Spółki dla Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej we wsiach W. i Z., Sąd obdarzył wiarygodnością. Zeznania te były konsekwentne, spójne i logiczne. Znajdowały odzwierciedlenie w zeznaniach większości świadków oraz dokumentach znajdujących się w aktach sprawy.

Wszystkie zeznania złożone w sprawie w trybie art. 299 i 304 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. są szczerze i składane były swobodnie. Zeznania uczestników potwierdzają zeznania świadków, które Sąd obdarzył przymiotem wiarygodności. Zeznania rodzeństwa wnioskodawcy niczego istotnego do sprawy nie wniosły, z uwagi na to, że uczestnicy Ci wyprowadzili się i nie byli mieszkańcami W. ani okolicy oraz nie mieli wiedzy na temat istotnych okoliczności faktycznych.

Zeznania świadków (za wyjątkiem W. W.) Sąd obdarzył wiarygodnością. Są to zeznania szczerze i konsekwentne jak idzie o okoliczności dotyczące tego kto i kiedy objął w posiadanie nieruchomości objęte wnioskiem o zasiedzenie; charakter tego posiadania i okres posiadania. Ponadto, zeznania te nie pozostają w sprzeczności z dokumentami, na podstawie których Sąd w części ustalił stan faktyczny w niniejszym postępowaniu. Prawdziwości tych dokumentów – zarówno urzędowych, jak i prywatnych – żaden z uczestników nie podważał, a Sąd obdarzył je przymiotem wiarygodności, nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania z urzędu. Szczególnie istotne były zeznania dotyczące tego, że działki położone w pasie przy drodze na P., a w tym i działki nr (...) były przez wszystkich traktowane jako „ogólne”, „wspólne”, a nie działki poszczególnych użytkowników. Nikt nie traktował ani dziadka wnioskodawcy – J., ani jego ojca A. (W.), ani samego wnioskodawcy jako posiadaczy samoistnych. Nadto, co do działki nr (...) brak dowodów, by wnioskodawca lub jego ojciec posiadali ją przed 1990 rokiem. Brak również dowodów, by zamiar posiadania nieruchomości jak właściciel – posiadania samoistnego, został przez wnioskodawcę, lub jego poprzedników wyartykułowany w taki sposób, by wśród sąsiadów był zauważalny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy w Puławach zważył, co następuje:

Dokonując analizy okoliczności faktycznych i ich oceny Sąd Rejonowy w Puławach uznał żądanie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia za nieuzasadnione i wniosek, jako niezasadny oddalił.

Podnieść w tym miejscu należy, że w zasadzie - w niniejszym postępowaniu - sporny był czasookres posiadania przedmiotowych nieruchomości przez wnioskodawcę i jego porzeczników oraz to, czy posiadanie nieruchomości objętych wnioskiem było posiadaniem samoistnym.

Zasiedzenie jest jednym ze sposobów nabycia własności nieruchomości przewidzianej w kodeksie cywilnym. Polega ono na nabyciu własności przez fakt długotrwałego posiadania. Następuje przy tym z mocy samego prawa z chwilą upływu przewidzianego w ustawie okresu posiadania nieruchomości. Z tą samą chwilą następuje wygaśnięcie prawa własności nieruchomości dotychczasowego właściciela.

Zasadniczym przepisem regulującym zasiedzenie nieruchomości jest art.172 k.c. Stanowi on, że posiadacz nieruchomości, nie będący właścicielem, nabywa własność tej nieruchomości jeżeli posiada ją nieprzerwanie od lat 20 jako posiadacz samoistny, chyba, że uzyskał posiadanie w złej wierze (§ 1 art. 172 k.c.), zaś po upływie lat 30, nabywa on własność nieruchomości, chociażby uzyskał jej posiadanie w złej wierze (§ 2 art.172 k.c.).

Należy dodać, że wymienione wyżej terminy zostały przyjęte przez ustawę z 28 lipca 1990 roku (Dz.U. Nr 55, poz. 321) o zmianie ustawy kodeks cywilny. Poprzednio - od 1 stycznia 1965 roku do 1 października 1990 roku – terminy te były krótsze i wynosiły odpowiednio 10 i 20 lat.

Dodać należy, że do zasiedzenia nieruchomości, którego termin 20 lub 30 - letni upłynął po dniu 1 października 1990 roku nie mają zastosowania terminy zasiedzenia przewidziane w art. 172 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji tego przepisu zgodnie z art. 1 pkt 32 lit b powyżej powołanej ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku nowelizującej kodeks cywilny.

Z brzmienia przepisu art. 172 k.c. wynika, że do nabycia własności nieruchomości konieczne jest kumulatywne spełnienie się dwóch przesłanek tj. samoistnego i nieprzerwanego posiadania oraz upływu określonego w ustawie

terminu (okresu posiadania). Kwestia dobrej lub złej wiary posiadacza w chwili posiadania nie ma znaczenia dla samej możliwości nabycia własności w drodze zasiedzenia, a jedynie ma wpływ na długość terminu, z upływem którego zasiedzenie następuje.

Samoistnym posiadaczem nieruchomości w rozumieniu art. 172 k.c. jest ten kto nią włada jak właściciel (art. 336 k.c.), a więc kto korzysta z niej z wyłączeniem innych osób, pobiera pożytki i dochody, a także uważa się za uprawnionego do rozporządzania nieruchomością (art. 140 k.c.).

Udowodnienie zaistnienia ustawowych przesłanek nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie spoczywa na wnioskodawcy (art. 6 k.c. i art. 3 i 232 zdanie 1 k.p.c.).

Już we wstępie podnieść należy, iż uczestnik Spółka dla Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej we W. W. i Z. – właściciel nieruchomości objętych żądaniem wniosku - oponował co do czasu, przez jaki wnioskodawca i jego rodzice posiadali działki jako samoistni posiadacze.

O samoistności posiadania świadczy przede wszystkim to, że wszystkie podejmowane czynności faktyczne odpowiadają swojej treścią dyspozycjom właściciela. Nie można bowiem nie zauważyć, że towarzysząca posiadaczowi świadomość, że nie przysługuje mu prawo, którego są treścią czynności faktyczne przez niego realizowane lub, że prawo to przysługuje innej wiadomej mu osobie, nie stanowi przeszkody do uznania samoistności jego posiadania, gdyż stanowi element wiedzy, a nie woli i przesądza jedynie o braku dobrej lub złej wiary posiadacza a nie o braku cech samoistności posiadania (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2003 roku, sygn. akt ICK 74/02).

Posiadaczem w dobrej wierze jest ten, kto błędnie przypuszcza, że jest właścicielem rzeczy, zaś posiadaczem w złej wierze ten, kto wie, albo wiedzieć powinien, że prawo własności nie przysługuje jemu, tylko innej osobie.

W ocenie Sądu dobra wiara – w rozumieniu przepisów o nabyciu własności nieruchomości w drodze zasiedzenia - istnieje tylko wtedy, gdy posiadacz jest przekonany, że posiada rzecz zgodnie z przysługującym mu prawem, a to jego przekonanie uzasadnione jest okolicznościami danego przypadku, przy czym dobrą wiarę wyłącza nie tylko pozytywna wiadomość o braku uprawnienia ale i brak wiadomości spowodowany niedbalstwem.

Reasumując, wnioskodawca i wcześniej jego rodzice nie byli samoistnymi posiadaczami nieruchomości objętych żądaniem wniosku. Brak na powyższe dowodów, a ciężar udowodnienia tych faktów spoczywał na wnioskodawcy. Działkę nr (...) A. K. (2) opuścił wraz z rodziną około 1968 roku otrzymawszy uprzednio zapłatę za pozostawiony na działce dom. Co do działek (...), jak powyżej wskazano, brak przesłanki samoistności posiadania, a co się tyczy działki nr (...) także i czasokresu posiadania. Stąd też, w ocenie Sądu, twierdzenia wnioskodawcy skonstruowane zostały jedynie na potrzeby niniejszego postępowania. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Podnieść należy jeszcze raz, że dobra wiara – w rozumieniu przepisów o nabyciu własności nieruchomości w drodze zasiedzenia - istnieje tylko wtedy, gdy posiadacz jest przekonany, że posiada rzecz zgodnie z przysługującym mu prawem, a to jego przekonanie uzasadnione jest okolicznościami danego przypadku, przy czym dobrą wiarę wyłącza nie tylko pozytywna wiadomość o braku uprawnienia ale i brak wiadomości spowodowany niedbalstwem. W okolicznościach niniejszej sprawy jest bezsporne, że w przypadku przyjęcia samoistnego posiadania nieruchomości objętych wnioskiem wnioskodawcy przypisać należałoby złą wiarę, gdyż od momentu wejścia w posiadanie przedmiotowych gruntów wnioskodawcy i jego poprzednicy byli świadomi, że nie posiadają ich zgodnie z przysługującym im prawem. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jasno również wynika, że nieruchomości objęte wnioskiem były przez (...) traktowane jako mienie wspólnotowe. Nikt nie traktował wnioskodawców jako posiadaczy samoistnych. Również świadkowie zeznali, że A. K. (2) traktował uprawianą przez siebie działkę (...) oraz działkę nr (...) jako mienie wspólnotowe. Nie może być więc mowy o samoistności posiadania.

Nadto, nieruchomości objęte wnioskiem były obejmowane w posiadanie w różnych datach, których wnioskodawca nie był w stanie wskazać.

Z wszystkich wyżej przytoczonych względów Sąd uznał, że wniosek, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie jest zasadny i z tych względów i w oparciu o wyżej przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Przystępując do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, Sąd oparł się na treści art. 520 § 2 k.p.c. Generalną zasadą rozliczania kosztów postępowania nieprocesowego jest to, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. Jednakże, gdy uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. To samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd stwierdził, że każdy z uczestników i wnioskodawcy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Z uwagi na zwolnienie wnioskodawcy z opłaty od wniosku Sąd przejął nieuiszczoną opłatę na rzecz Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze oraz na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w postanowieniu.